

NORSK UNGDOM

U. B. BERGEN

Februar 1943

2. årgang

Ms. 1611.55

Opprop til den norske ungdom.

Vi står foran et avgjørende avsnitt i krigen. Det mål vi har satt oss å kjempe for, Hitler-Tysklands endelige nederlag og derved Norges frigjøring, tar stadig klarere form. På Østfronten har folkene i Sovjet-Samveldet i sin frihetskrig gått over på offensiven. Den tyske hær forblør på det frontavsnitt hvor Tyskland skulle hente krefter til det endelige oppgjør med Vestmaktene. I Afrika sveises nå sammen den jernring som omgir det tyskbesatte Europa. De allierte gjør seg klar til i 1943 å gi Hitler-Tyskland dødsstøtet.

Når sluttkampen vil komme og hvor den vil stå vet vi ikke. Vi som lever innenfor denne jernring som omgir det tyskbesatte Europa må imidlertid være klar over at vår innsats i frihetskampen er av avgjørende betydning. Krigens utvikling stiller stadig større krav til oss. Heller ikke for norsk ungdom er oppgaven lengre bare den å bekjempe å sabotere de tyske forsøk på å nasifisere oss. Den aktive innsats mot tyskernes forsøk på å utnytte oss som arbeidskraft og deres bestrebelse på å utnytte landets industri for sin krigsproduksjon, er det vi daglig står overfor.

De tyske reserver ebber ut. I Tyskland arbeider nå 7 millioner utlendinger. Kvinner og barn er nå så langt det lar seg gjøre, trukket inn i krigsproduksjonen. Vi vet at de tyske nasister ikke vil gi opp sin statsmakt, om kampen synes aldri så håpløs, fordi alt vil være forbi for dem den dag

våpenstilstanden blir sluttet. Stadig leter de etter nye reserver de kan sette inn i ildlinjen for seg. I vårt land har de inntil nå bare rekruttert NS-medlemmer til fronten. Meget tyder imidlertid på at de vil gå lengre. Arbeidstjenestens folk vil de nå sende ut av landet for å arbeide for den tyske front. Og vi står foran store tvangsutskrivninger i bygningsfaget og industrien forøvrig.

Skulde norsk ungdom frivillig finne seg i å bli sendt ut av landet for å arbeide for tyraniet mot frihetens forkjempere?

Nei! — Det må aldri skje!

Men i kampen for vår frihet må enhver av oss i første rekke stille kravene til seg selv. Først da kan vi kreve at andre skal hjelpe oss.

Derfor:

Ungdom i Arbeidstjenesten! Nekt å reise ut av landet!

Ungdom i industri og handel, i landbruk og fiskeri! Nekt alle som en å la dere tvangsmobilisere for den tyske krigsfront. La oss heller bli skutt ned i vårt eget land enn å motarbeide dem som kjemper for vår frigjøring. Når de stiller kravet til oss om tvangsmobilisering for den tyske krigsfront går vi i dekning, rømmer landet, eller når og hvor det er mulig tar vi kampen opp — alt framfor å bli tyske soldater.

Ikke én mann til tysk krigstjeneste! Vær på vakt!

NORSK UNGDOM

KAMPEN SKJERPES

Det opprop som er tatt inn på første side peker på det skritt tyskerne vil gå til ved å tvangsmobilisere nordmenn og sende dem ut av landet til tysk krigstjeneste. Dette vil nødvendigvis føre til at kampen vil bli skjerpet også fra vår side. Om de ikke tør gå så langt som til å gi oss våpen for at vi skal slåss mot våre allierte, men «bare» vil la oss arbeide bak fronten, så gjør det ingen forskjell for oss. Skulle det lykkes for dem å få oss tvangsmobilisert til arbeid, betyr det frigjøring av tysk arbeidskraft som skal fylle hullene i de tyske rekker, eller at de tyske forsvarsverker blir sterkere utbygd. Det betyr altså hjelp til fienden. Det betyr å bekjempe oss selv.

Det kan og vil vi ikke. Vi skal nok kjempe, men det skal være for vår frihet.

Ungdomskonferansen i London.

Den internasjonale ungdomskonferanse som trådte sammen den 15. nov. i London vedtok en resolusjon «Oppfordring til handling», som vender seg til ungdommen i hele verden. I denne heter det bl. a.:

«Den nåværende offensiven må ikke avsluttes bare med en heldig slutt i Nord-Afrika. Vi må fortsette den med en stor offensiv på det Europeiske kontinent og slå den tyske arméen der slaget treffer hardest og hvor den kan knuses på to sterke fronter. Våre ledere har oppfordret oss til handling. Vårt svar er at vi er rede og enige, at vi gir alt for seiren.»

Uttalelsen ble undertegnet av representanter for trede nasjoner, bl. a. Storbritania, U. S. A., Sovjetunionen, India og det frje Frankrike, de okkuperte land og Tyskland.

DEN STUDERENDE UNGDOM

På universitetsfronten trakk nasistene det semester som gikk, sine følehorn til bakte, takket være professorenes faste holdning. Professorene erklarte at de satte sin stilling inn på at ingen studenter skulle bli opptatt etter «politiske» kvalifikasjoner. Nasilakeien «rektor» Hoel klarte ikke overfor denne faste mur av motstand mot forsøket av nyordning å triumfere igjennom opptagelsen av sine proselytter, og resultatet ble at ingen NS-studenter ble opptatt ved det medisinske eller det farmasøytiske fakultetet. Til gjengjeld ble det overhodet ikke satt igang nye kurser dette semester. Det samme er tilfelle ved Handelshøyskolen i Bergen. Ingen nye klasser er satt igang. Hele denne aksjonen har vist hvordan åndslivet blomstrer i det nye Norge.

Det var riktig å betrakte denne aksjonen som en seier for den nasjonale front, selv om seiren er betinget. Men seiren er vunnet av universitets- og høyskolelærerne, uten studentenes fortjeneste. Seiren er heller ikke av den art at en rolig kan hvile på sine laurbær og berolige sin samvittighet med at nå er slaget vunnet, og man kan i ro og mak studere videre. Ingen ting er farligere for vårt arbeid enn å lulle seg slik inn i falsk seiersbevissthet.

Vi skal være klar over at også nasistene har lært noe. De vet at de større angrep mot deler av den nasjonale front tidligere er blitt slått tilbake og har rammet dem selv i neste omgang. De forsøker derfor nå å ta ett og ett skritt av gangen, og lure nyordningen inn på studentene idet de tror at vi hver gang synes saken er for liten til å ta en kamp på. Dette gjelder i spørsmål om semesteravgiften og Studentersambandet m. v.

Det blir kanskje studentene selv som må ta kampen i neste omgang, og da gjelder det at studentenes front er like fast, like uforsonlig som hele den øvrige nasjonale front. Vi skal ruste oss til denne kampen, vi skal være beredt, så ingen overrumpling finner sted. Og vi skal vise nasistene at de ikke skal få mye glede av å nvororientere univeritets- og høyskolestellet i Norge.

Italia — også et besatt land.

Det var med ærgjerrige drømmer Italia under facismens førerskap gikk inn i krigen. Et stort romersk rike skulle grunnlegges rundt Adriaterhavet. Middelhavet skulle, med italienernes kontroll av «portene» Gibraltar og Zues, virkelig bli et «mare nostrum», et mektig italiensk imperium skulle grunnlegges i Afrika, «fra hav til hav», fra Somaliland til Nigeria. Men Italias krig har ikke bragt mange lyspunkter. Før krigsutbruddet uttalte Mussolini storslagent at 8 millioner italienske soldater stod rede. Det er denne krigens best bevarte hemmelighet hvor det er blitt av den italienske armeen. Noe har man jo litt etter litt fått vite. 41 italienske divisjoner er gått tapt i Nord-Afrika. 100 generaler og 308 000 soldater befinner seg i britisk fangenskap. 21 divisjoner gikk tapt i Hellas. I oktober sto 11 italienske divisjoner i Nord-Afrika, 10 var ved Østfronten, 30 på Balkan og 20 i Italia. Ved El Alamein viste tyskerne sin oppfatning av våpenbrørskapet, da de den 6. nov. overlot 6 italienske divisjoner til deres skjebne i ørkenen, mens de selv la beslag på deres kjøretøyer, mat og vannbeholdninger. Den store russiske offensiven har nå fullstendig revet opp de italienske divisjoner som befinner seg på østfronten. Av den italienske handelsflåten på 3 millioner tonn var den 1. okt. 1 479 000 tonn gått tapt, mens 887 000 tonn var alvorlig skadet. Den stolte italienske flåten er uhyggelig desimert uten å ha kunnet gjennomføre en eneste større aksjon.

Det afrikanske imperium er fullstendig tapt. I den nye kolonien Kroatia er det tyskerne som regjerer. Den har forøvrig i det hele ikke hatt besøk av sin italienske konge, hertugen av Spoleto. Nylig har tyskerne også overtatt «forsvaret av Hellas». I Dalmatia og Montenegro hersker general Mihailovitsjs frie serbiske styrker. Til og med har Mussolini fått oppleve den forsmedelse som han da også høytidelig har protestert i mot, at italienerne i U.S.A. og Kanada ikke er blitt behandlet som fiender. Av de 600 000 italienske statsborgere i U.S.A. har amerikanerne funnet det nødvendig å internere 228.

Italienerne har ikke bare mistet sitt imperium og sin militære aktelse, de har også

mistet sitt land, som i virkeligheten er like okkupert som om det hadde vært besiret i en krig. En regner nå med at det fins ca. 300 000 tyske soldater i Italia, som utelukkende må betraktes som en besettelsesarmé. Antallet gestapo-agenter og tyske politistyrker er i høst øket fra 30 000 til 100 000. SS-avdelinger har overalt erstattet den fascistiske militsen når det gjelder kontrollen av viktige trafikk-knutepunkter og nøkkelindustrien. Nord-Italia står under kommando av den tyske general von Witzleben, som kommanderer en «Sicherungsarmé», Sicilia under kommando av von Müller. I alle større byer har den tyske armé opprettet sitt eget etterretningsvesen. Mussolini mottar daglig ordre fra den tyske ambassadøren i Roma von Mackensen.

Økonomisk går Italia mot sammenbruddet. Italia er verdens råstoff-fattigste stormakt, og de gikk i motsetning til Tyskland inn i krigen uten store krigslagere. Krigene i Etiopia og Spania hadde bragt forstyrrelser i det økonomiske liv. Av mangel på råstoff trues industrien med fullstendig stans, da Tyskland ikke kan skaffe det som trenges. Italia som ikke engang kan bruke seg selv helt ut, må dessuten sende matvarer til Tyskland. Matsituasjonen er derfor elendig. De italienske brød-sukker- og fettrasjoner er halvparten av de tyske, kjøttrasjonene tredjeparten, og potetrasjonene åttendeparten.

De voldsomme bombingene av Nord-Italia har sammen med de alliertes propaganda-offensiv skapt panikk og kaos. Særlig sterkt har den avsløringen virket at Italia praktisk talt sakner luftvern. Angrepene har hittil særlig rettet seg mot de nord-italienske industrisentrene hvor «eggene ligger samlet i kurv», mot havnen i Genova og mot de viktigere kommunikasjonsentrene. De nye fire tons bombene har forårsaket meget store ødeleggelser, Genova og Torino skal være like hardt rammet som Köln. Det er tydelig at det er briternes hensikt først og fremst å ramme Italias allerede på forhånd sterkt belastede kommunikasjonslinjer, og det vil ikke bli lett å transportere de 30—40 divisjoner til Sør-Italia som man mener er nødvendig for å møte en alliert landstigning. Den omfattende evakueringen av de bombede byene, 400 000

fra Milano, 350 000 fra Torino, har ytterligere skjerpet transportvanskelighetene. Det italienske folket ventet med voksende nervositet på den dagen bombingene for alvor skal begynne fra basene i Nord-Afrika. Da kong Victor Emanuel besøkte de bombede byene Milano og Genova ble han mottatt med høye rop om «Fred, fred!», og på 20 års dagen for marsjen mot Rom ropte befolkningen i hovedstaden ikke som før: Nizza, Tunis, Korsika!, men navnene på de bomberamte byene: Genova, Milano, Torino!

De rapporter om uro som kommer fra hele Italia er pålitelige nok, og det blir stadig pany avslørt omfattende sammensvergelses mot tyskerne, siste gang på Sicilia. Både det illegale sosialistiske og kommunistiske partier er meget aktive, og flygeblad er spredt i hundretusener, hvor det uttales at tiden enda ikke er inne til åpent opprør, og at parolen idag er sabotasje og passiv motstand. Hvor dypt disse stemningene går er det ikke godt å vite. Italienerne er slette soldater, men de er durkdreyne konspiratorer, og når sammenbruddet av det nasistiske regimet engang kommer, kan det lett komme til å ta overraskende former. Ryktene om at Mussolini i all hemmelighet skal ha satt seg i forbindelse med de tidligere partiens ledelse, er i og for seg ikke utenkelig, men er naturligvis ren gjetning, og meldingen om at det skal være dannet et hemmelig fredsparti under ledelse av kronprins Umberto, er vel også påvirket av ønskedrømmer — slikt får man nemlig neppe vite. Sikkert er det derimot at Himlers lakei, fascistlederen Farinacci, har bedt om flere tyske besetlestropper. Den katolske kirken tar mere åpent standpunkt mot facismen. I selve Peterskirken anropte paven Madonna om å stanse «nyhedens syndflod», og ellers har kirken opptrådt meget kraftig mot italienernes terror i Slovenia og mot forsøket på å gjennomføre jødeforfølgelser. Følgende vittighet skriver seg også fra katolske kretser: «Hva er forskjellen mellom kristendommen og facismen? — I følge kristendommen ofret en mann seg for alle de andre. Under facismen ofrer alle seg for en.»

Krisen i fascistpartiet avspeiler klart de voksende vanskeligheter og virkningene av den tyske besettelsen. Tyske partifolk har

direkte sikret seg nøkkelstillingene i selve fascistpartiet, og den nye 26 årige partisekretær Vidussoni, som er partiets egentlige leder, er sammen med Farinacci tyskerens främste redskap. Det er tydelig at Mussolini mer og mer blir en gallionsfigur. I høst har det funnet sted omfattende utrenskninger i partiet, vel 120 000 partimedlemmer er ekskludert, for en stor del avsatt fra sine stillinger, og til dels arrestert. Regjeringskiftet nå nylig er også et uttrykk for de indre vansker.

Kan Italia trekke seg ut av krigen?

En italiensk separatfred under det nåværende regime er ikke tenkelig, selv om Mussolini og hans bande skulde innbilde seg at de allierte som takk skulde ville la dem få fortsette som det italienske folkets undertrykkere. Det er Hitler som idag er herre i Italia. Den underjordiske bevegelsen blandt italienerne brer seg imidlertid og har gode kontakter med det italienske nasjonalrådet som er dannet i Amerika, under ledelse av den tidligere utenriksminister grev Storza. Det er ikke utelukket at man kan få oppleve en bred italiensk reising i samband med en alliert aksjon tvers over Middelhavet, og da kan det vise seg at italienerne ikke alltid er redde for å slåss. I tilfelle en slik utvikling kan det hende at tyskerne finner det mer hensiktsmessig å trekke seg ut av Italia, fram for å ofte tropper og materiell på en så ugunstig front.

HJELP OSS ØKONOMISK

ved å betale kontingent for avisa, da utgivelsen er forbandet med store utgifter!

SEND AVISA VIDERE

og hjelp til i den nasjonale fronts arbeid!
Se opp for angivere!

NORSK UNGDOM

U. B. BERGEN

Februar 1943

2. årgang

Ms. 1611.55

Opprop til den norske ungdom.

Vi står foran et avgjørende avsnitt i krigen. Det mål vi har satt oss å kjempe for, Hitler-Tysklands endelige nederlag og derved Norges frigjøring, tar stadig klarere form. På Østfronten har folkene i Sovjet-Samveldet i sin frihetskrig gått over på offensiven. Den tyske hær forblør på det frontavsnitt hvor Tyskland skulle hente krefter til det endelige oppgjør med Vestmaktene. I Afrika sveises nå sammen den jernring som omgir det tyskbesatte Europa. De allierte gjør seg klar til i 1943 å gi Hitler-Tyskland dødsstøtet.

Når sluttkampen vil komme og hvor den vil stå vet vi ikke. Vi som lever innenfor denne jernring som omgir det tyskbesatte Europa må imidlertid være klar over at vår innsats i frihetskampen er av avgjørende betydning. Krigens utvikling stiller stadig større krav til oss. Heller ikke for norsk ungdom er oppgaven lengre bare den å bekjempe å sabotere de tyske forsøk på å nasifisere oss. Den aktive innsats mot tyskernes forsøk på å utnytte oss som arbeidskraft og deres bestrebelser på å utnytte landets industri for sin krigsproduksjon, er det vi daglig står overfor.

De tyske reserver ebber ut. I Tyskland arbeider nå 7 millioner utlendinger. Kvinner og barn er nå så langt det lar seg gjøre, trukket inn i krigsproduksjonen. Vi vet at de tyske nasister ikke vil gi opp sin statsmakt, om kampen synes aldri så håpløs, fordi alt vil være forbi for dem den dag

våpenstilstanden blir sluttet. Stadig leter de etter nye reserver de kan sette inn i ildlinjen for seg. I vårt land har de inntil nå bare rekruttert NS-medlemmer til fronten. Meget tyder imidlertid på at de vil gå lengre. Arbeidstjenestens folk vil de nå sende ut av landet for å arbeide for den tyske front. Og vi står foran store tvangsutskrivninger i bygningsfaget og industrien forøvrig.

Skulde norsk ungdom frivillig finne seg i å bli sendt ut av landet for å arbeide for tyraniet mot frihetens forkjempere?

Nei! — Det må aldri skje!

Men i kampen for vår frihet må enhver av oss i første rekke stille kravene til seg selv. Først da kan vi kreve at andre skal hjelpe oss.

Derfor:

Ungdom i Arbeidstjenesten! Nekt å reise ut av landet!

Ungdom i industri og handel, i landbruk og fiskeri! Nekt alle som en å la dere tvangsmobilisere for den tyske krigsfront. La oss heller bli skutt ned i vårt eget land enn å motarbeide dem som kjemper for vår frigjøring. Når de stiller kravet til oss om tvangsmobilisering for den tyske krigsfront går vi i dekning, rømmer landet, eller når og hvor det er mulig tar vi kampen opp — alt framfor å bli tyske soldater.

Ikke én mann til tysk krigstjeneste! Vær på vakt!